ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Lenky Krupičkové, v právní věci žalobce: **V. S. C.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2017, čj. MV-114468-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2020, čj. 48 A 160/2017-69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zrušilo 23. 8. 2017 žalobci dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu, protože mu ministerstvo toto povolení udělilo na základě osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti.

[2] Žalovaná k odvolání rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdila. Uvedla, že žalobce nesložil zkoušku z českého jazyka a předložené osvědčení tak neodpovídalo

skutečnosti. Žalobce nemohl být ani v dobré víře, že jazykovou zkoušku složil, protože mu kritéria úspěšnosti musela být známa z jeho předchozích neúspěšných pokusů.

II.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobce nesložil jazykovou zkoušku a předložené osvědčení neodpovídalo skutečnosti. Z povinnosti vykládat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konformně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále „směrnice 2003/109“), plyne, že k naplnění jeho podmínek je potřebný taktéž aspekt podvodného jednání, byť v samotném zákonném ustanovení není výslovně uveden. Žalobcovo podvodné jednání pak spočívalo v tom, že předložil osvědčení o složení jazykové zkoušky, přestože musel vědět, že ji nesložil.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Namítl, že 1) rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože není jasné, z čeho krajský soud dospěl bez důvodných pochybností k závěru, že žalobce musel vědět, že jazykovou zkoušku nesložil. Odůvodnění je založeno pouze na pravděpodobnosti a subjektivním vnímání soudu. Dále uvedl, že 2) ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109, protože nevyžaduje spáchání podvodu. Krajský soud navíc pojem podvodu ve svém rozhodnutí nevyložil. Dále namítl, že 3) se žalobce vědomě ani úmyslně nedopustil podvodu, a povolení k trvalému pobytu mu proto nemělo být zrušeno. Žalobce nevěděl, že jazykovou zkoušku nesložil a sám se dokonce mohl stát obětí podvodu, čímž se soud nezabýval. Tvrzení, že žalobce věděl, že zkoušku nesložil, nemá oporu ve spisu a nevedlo se k němu ani dokazování.

[6] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná uvedla, že kasační námitky nejsou důvodné a odkázala na své rozhodnutí a spis. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Námitka č. 1 týkající se odůvodnění rozsudku na základě pravděpodobnosti a subjektivního pohledu soudu není důvodná. Soud vždy rozhoduje na základě svého subjektivního přesvědčení o skutkovém stavu, a to dokonce i ve věcech správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 59/2019-34). Soudci jako lidé nikdy nemohou mít úplnou a zcela objektivní znalost minulých událostí; své přesvědčení však musí přezkoumatelným způsobem odůvodnit, což se v projednávané věci stalo. Není

vadou, pokud soud do odůvodnění napíše, že žalobci nevěří, nebo že jeho tvrzení je nevěrohodné či nepravděpodobné. Naopak se jedná o zcela legitimní hodnocení žalobcových přednesů. Objektivitu soudní rozhodnutí získává odůvodněním, které má odpovídat logickým zákonitostem a zkušenosti. Vstupy do logické a právní úvahy soudu jsou však vždy z povahy věci subjektivní, a to už proto, že soudci jsou lidé. Subjektivní přesvědčení soudu není libovůlí; tu vylučuje povinnost rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit a existence opravným prostředků. Krajský soud uvedl, z jakých skutečností vycházel a jak je hodnotil, jeho rozhodnutí je tedy přezkoumatelné.

[10] Kasační námitka č. 2 není důvodná. Stěžovatel má pravdu, že zrušit platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je možno pouze tehdy, pokud je přítomen také aspekt podvodného jednání, jak plyne z výkladu konformního s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 392/2018-48). Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců však není v přímém rozporu se směrnicí a lze vyložit eurokonformním způsobem, k čemuž správně dospěl i krajský soud. Není ani pravdou, že by krajský soud nevyložil pojem podvodu, protože tak učinil zejména v bodech 29 a 30 svého rozhodnutí.

[11] Kasační námitka č. 3 není důvodná. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel jazykovou zkoušku nesložil, což v kasační stížnosti ani nepopřel. Tvrdil však, že nespáchal podvod, jelikož nevěděl, že zkoušku nesložil. K tomu kasační soud uvádí, že podvodným jednáním ve smyslu směrnice 2003/109 je i předložení osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být vědom, že při zkoušce neuspěl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 392/2018-48). V projednávané věci byly všechny znaky podvodného jednání naplněny. Stěžovatel zkoušku nesložil a musel si být této skutečnosti vědom. Jak správně uvedl krajský soud v bodě 26 svého rozsudku, není možné, aby stěžovatel neprospěl ani v jedné ze tří částí písemného testu, nebyl vůbec připuštěn k ústní části, a přesto se domníval, že zkoušku složil. Zvláště v případě, že jazykovou zkoušku skládal již potřetí a musel vědět, z jakých částí se skládá. Podrobně se věci věnovala i žalovaná na stranách 8 a 9 svého rozhodnutí. Stěžovatel tedy nemá pravdu, že ve věci nebylo zjištěno žádné podvodné jednání ve smyslu směrnice 2003/109.

[12] Pro věc není rozhodné, jak stěžovatel podvržené osvědčení získal, a správní orgány a krajský soud nepochybily, pokud se otázkou nezabývaly. Stěžovatel se snaží dosáhnout přezkumu otázky, která se míjí s důvody, o něž správní orgán rozhodnutí opřel, a která zároveň nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, a takovými otázkami se soudy nezabývají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 59/2018-59).

VI.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které

by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2021

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu